

Sygn. akt III K 852/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – **SSR Monika Tkaczyk-Turek**

Protokolant – stażysta Krzysztof Arasim

Bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 r., 25 maja 2017 r., i 11 lipca 2017 r.

sprawy **P. K.** s. D. i B., ur. w dniu (...) w T.,

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) r. z mieszkania przy ul. (...). (...) (...) w W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki S. (...) model (...)

(...) seria (...) czym spowodował straty w wysokości 1400 zł. na szkodę A. B.-K.

tj. o czyn z art. 278§1 k.k.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego P. K., w ramach zarzucanego mu czynu, za winnego tego, że działając umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, w dniu (...) r. z mieszkania przy ul. (...). (...) (...) w W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej w postaci telewizora marki S. (...) model (...) seria (...) o wartości 990 zł. na szkodę A. B.-K. tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278§1 k.k. i za czyn ten, na podstawie art. 278§1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego do pracy na cel społeczny w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 456,29 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt III K 852/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. i P. K. byli w związku małżeńskim od dnia (...) r. Ze związku tego jest dwoje dzieci w wieku 3 lat i roku.

W dniu (...) r. – jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego z P. K.; za swoje własne pieniądze – A. K. zakupiła za kwotę 1400 zł. telewizor marki S. (...) model (...) seria (...) (dowód: zeznania A. B.-K. k. 1-3, k. 92-94, wydruk z operacji przelewu k. 8). W dniach (...) r. A. K. i P. K. rozstali się.

W dniu (...) r. P. K. pakując swoje rzeczy, w związku z opuszczaniem wspólnie zajmowanego mieszkania, działając umyślnie z bezpośrednim zamiarem dokonania kradzieży telewizora, zabrał w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą tj. zabrał w celu przywłaszczenia telewizor należący do jego żony A. B.-K.. W dniu (...) r. P. K. przysłał żonie wiadomość na meesenger obrazującą pustą ścianę po telewizorze, na której to ścianie został tylko uchwyt od urządzenia, z podpisem: „Chcesz wojny to ją masz” (dowód: zeznania świadka A. B.-K. k. 1-3, 92-94, wydruk z printscreen k.15-16, wyjaśnienia oskarżonego k. 94).

A. K. zwracała się wielokrotnie do męża żądając zwrotu skradzionego jej telewizora. P. K. odmawiał zwrotu zabranej rzeczy twierdząc, iż telewizor został sprzedany, zastawiony w lombardzie. Twierdził też, że telewizor zwróci, bądź odkupi inny. W dniu (...) r. A. K. – nie doczekawszy się zwrotu skradzionej jej rzeczy – złożyła zawiadomienie o występkę oraz żądanie ścigania i ukarania sprawcy tego czynu (dowód: zeznanie świadka k. 1-3).

W dniu zdarzenia tj. (...) r. zabrany w celu przywłaszczenia telewizor miał wartość 990 zł. (dowód: opinia biegłego d.s wyceny ruchomości H. B.).

W dniu (...) r. A. K. odzyskała utracony telewizor (dowód: pokwitowanie odbioru k. 27).

P. K. nie był do tej pory karany sędownie (dowód: karta karna k. 51).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

P. K. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 25) zaprzeczył swojemu sprawstwu i wskazał, iż zabrany przez niego telewizor stanowił jego własność bowiem pieniądze, którymi zapłacono za telewizor były jego własnością. Taką samą wersję wydarzeń oskarżony przedstawił na rozprawie głównej (k. 54).

Wyjaśnienia oskarżonego P. K. dotyczące własności telewizora nie są wiarygodne, a stanowią jedynie linię obrony oskarżonego. P. K. przyznał, iż zabrał ze wspólnie zajmowanego mieszkania sprzęt RTV, podał natomiast, iż zakup sprzętu był sfinansowany przez niego, z jego własnych pieniędzy.

Wyjaśnienia te nie są, w ocenie Sądu Rejonowego, wiarygodne. Przeczą wyjaśnieniom tym uznane przez Sąd Rejonowy za całkowicie wiarygodne i stanowiące podstawy ustaleń stanu faktycznego zeznania świadka A. B.-K. (k. 1-3, 92-94). Świadek ta w sposób całkowicie wiarygodny i przekonujący opisała kiedy oraz w jakich okolicznościach dokonała zakupu telewizora, precyzyjnie podała jego opis, załączyła niezbędne dokumenty (dowód przelewu, korespondencja e-mailowa). Świadek ta dwukrotnie; tj. na etapie postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie głównej stanowczo stwierdziła, iż za telewizor zapłaciła ze swoich własnych, osobiście zarobionych pieniędzy. Z uwagi na to, iż w dniu zakupu telewizora pokrzywdzona i oskarżony nie pozostawali w związku małżeńskimi – wynagrodzenie za pracę stanowiło osobisty dochód A. B.-K., a zakupiony w ten sposób odbiornik telewizyjny stanowił własność pokrzywdzonej. Dokonując oceny zeznań tego świadka Sąd miał na uwadze to, iż strony obecnie pozostają w faktycznej separacji; niemniej jednak zeznając w tej sprawie A. K. nie wykazywała żadnego negatywnego stosunku emocjonalnego do oskarżonego – wręcz przeciwnie – w sposób jasny, rzeczowy podała okoliczności mające znaczenie w sprawie. Podała, iż pierwotnie żądała od męża po prostu zwrotu telewizora, a dopiero w sytuacji, kiedy oskarżony de facto odmawiał zwrotu bezprawnie zabranej rzeczy – dopiero złożył zawiadomienie o występkę i żądanie ścigania i ukarania sprawcy czynu zabronionego. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, iż telewizor oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia w dniu (...) r. (vide przesłana wiadomość z fotografią pustej ściany w mieszkaniu k. 15-16), a zawiadomienie o popełnieniu występkę pokrzywdzona złożyła dopiero w dniu (...) Okoliczność ta potwierdza prawdomówność pokrzywdzonej. Ponadto – przelew za zakup odbiornika telewizyjnego został wykonany z rachunku bankowego A. B.-K.; twierdzenia oskarżonego, iż to on finansował telewizor w zestawieniu z zeznaniami pokrzywdzonej – są niewiarygodne i stanowią jedynie linię jego obrony. Oskarżony zwrócił odbiornik telewizyjny żonie oddając go dopiero na żądanie Policji – przyniósł telewizor na komisariat Policji i A. K. odbiornik telewizyjny odebrała w dniu (...) r. (vide k. 27 pokwitowanie odbioru). Skoro oskarżony zwrócił żonie telewizor – to z pewnością nie uważał się on za jego właściciela.

Wartość odbiornika telewizyjnego Sąd Rejonowy ustalił częściowo w oparciu o zeznania pokrzywdzonej; za wiarygodne Sąd uznał to, że urządzenie to w dniu zdarzenia było sprawne, nie posiadało żadnych znaczących, widocznych uszkodzeń. W zakresie wartości utraconej przez A. B.-K. rzeczy – Sąd uznał za w pełni wiarygodną opinię biegłego do spraw wyceny ruchomości H. B. (k. 62). Opinia ta jest jasna, pełna, oparta o specjalistyczną wiedzę z zakresu cen urządzeń (...); nie była kwestionowana przez strony tego postępowania.

Dokonując w powyższy sposób oceny zeznań pokrzywdzonej oraz oceny wyjaśnień oskarżonego, a także innych dowodów zgromadzonych w sprawie (jak wydruk z rachunku bankowego, wydruk z przesłanej wiadomości – oskarżony przyznał, iż to on przesłał żonie tę wiadomość; opinii biegłego ds. wyceny ruchomości) – Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż sprawstwo oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu czynu z art. 278§1 k.k. zostało mu wykazane i nie budzi żadnych wątpliwości.

Także wina P. K. nie jest wątpliwa. W dniu zdarzenia oskarżony był pełnoletni, brak jest jakichkolwiek informacji, z których wynikałoby, że P. K. ma w jakimkolwiek zakresie ograniczoną bądź zniesioną poczytalność. Nie zachodziły też żadne nadzwyczajne okoliczności, które usprawiedliwiłyby działania oskarżonego.

Art. 278§1 k.k. stanowi, iż czyn ten popełnia ten, § 1. Kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W dniu (...) r. P. K. działając umyślnie (art. 9§1 k.k.) – tj. chcąc popełnienia czynu zabronionego tj. chcąc zabrać w celu przywłaszczenia odbiornik telewizyjny, który należał do jego żony – telewizor o wartości 990 zł. ze wspólnie zajmowanego mieszkania zabrał. P. K. telewizor ten zabrał w celu jego przywłaszczenia; o takim zamiarze działania oskarżonego świadczy jego późniejsze postępowanie z zabraną cudzą rzeczą ruchomą. P. K. na żądanie pokrzywdzonej telewizora nie zwracał; zwodził A. B.-K. podając różne powody, które miałyby rzekomo uniemożliwiać zwrot urządzenia (...). Odbiornik telewizyjny został zwrócony dopiero w sytuacji, w której pokrzywdzona złożyła zawiadomienie o popełnieniu występku. Te okoliczności dowodzą tego, iż zamiarem oskarżonego było przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej.

Występek z art. 278§1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Sąd Rejonowy – stosując art. 37a k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego do wykonywania prac na cel społeczny po 30 godzin w miesiącu.

Wymierzając karę oskarżonemu P. K. – Sąd Rejonowy ważył wszelkie przesłanki wymiaru kary wskazane w treści art. 53 k.k. Wskazana norma prawna stanowi, iż Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. § 2 powołanej normy prawnej stanowi, iż wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy (...), rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Dobrem prawnie chronionym przez czyn z art. 278 k.k. jest cudze mienie. Oskarżony w dniu (...) r. dobro to naruszył. Jako okoliczności wpływające na surowszy wymiar kary w realiach tej sprawy – Sąd Rejonowy uwzględnił to, że oskarżony dokonał kradzieży odbiornika telewizyjnego na szkodę żony, ale też i własnych dzieci. Oskarżony w dniu zdarzenia był z pokrzywdzoną w konflikcie. Wyprowadzając się z domu dokonał kradzieży odbiornika telewizyjnego pozbawiając żonę i własne dzieci możliwości korzystania ze sprzętu (...). We współczesnym świecie odbiornik telewizyjny jest przedmiotem, który niemalże każdy człowiek posiada, i niemalże każdy człowiek z niego korzysta. Chęć zabrania tego własnym dzieciom i żonie – w ocenie Sądu wpływa na surowszy wymiar kary.

Na surowszy wymiar kary wpłynęło także i to, że oskarżony dokonując tego czynu nie tylko działał w celu przywłaszczenia odbiornika telewizyjnego, ale też chciał swojej żonie dokuczyć.

Na karę w sposób łagodzący wpłynęło natomiast to, że oskarżony ostatecznie po upływie około 2 miesięcy od dnia zdarzenia odbiornik telewizyjny zwrócił. Mając na uwadze te okoliczności Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż zasadne jest zastosowanie wobec niekaranego wcześniej oskarżonego dobrodziejstwa art. 37a k.k. i orzeczenie kary wolnościowej. Sąd wymierzył P. K. karę 4 miesięcy ograniczenia wolności uznając, iż taka kara spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej. Oskarżony będzie miał w przyszłości na uwadze to, że kradzież rzeczy należących do żony to przestępstwo. Tak wymierzona kara będzie też miała znaczenie dla ogółu społeczeństwa dobitnie wskazując, iż za popełnione przestępstwo – nawet jeżeli szkoda została naprawiona – orzekana jest słuszna kara.

Tak wyważona kara nie przekracza też stopnia zawinienia P. K.; oskarżony występki popełni – okoliczność ta nie budzi żadnych wątpliwości; ale nie jest zasadne wymierzanie kary pozbawienia wolności – nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Czyn popełniony przez oskarżonego jest szkodliwy społecznie w stopniu średnim – i wymierzona P. K. kara daje temu wyraz.

O kosztach orzeczono zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Mając powyższe na uwadze – orzeczono jak w wyroku.

M.